

Arrest

nr. 191 073 van 30 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 november 2009 met een geldig nationaal paspoort aan te Frankfurt en reisde vervolgens door naar België.

1.2. Verzoeker meldde zich op 7 december 2009 aan bij de administratieve diensten van de stad Tongeren en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3), waarbij hij tot verblijf werd toegelaten tot 20 februari 2010.

1.3. Verzoeker legde op 18 januari 2010 samen met zijn Belgische partner, mevrouw J. N. A. F., een verklaring van wettelijke samenwoning af te Tongeren.

1.4. Verzoeker diende op 18 januari 2010 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 mei 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 26 juli 2010 verworpen (RvV 26 juli 2010, nr. 46 645).

1.6. Verzoeker diende op 20 augustus 2010 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.7. Verzoeker werd op 20 januari 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 20 januari 2016.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 april 2014 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest van 20 november 2014 (RvV 20 november 2014, nr. 133 585).

1.9. Verzoeker diende op 12 december 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 5 februari 2015 de beslissing waarbij de in punt 1.9. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens werd er diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 5 juni 2015 (RvV 5 juni 2015, nr. 147 190). Bij beschikking van 26 augustus 2015 van de Raad van State werd het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep ontoelaatbaar verklaard (RvS 26 augustus 2015, nr. 11.489).

1.11. Verzoeker diende op 7 juli 2015 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.12. De burgemeester van de stad Tongeren nam op 9 december 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring werd door de Raad bij arrest van 7 juli 2016 verworpen (RvV 7 juli 2016, nr. 171 391).

1.13. Verzoeker diende op 19 juli 2016 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 16 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 18 januari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.07.2016 werd ingediend door:

Naam: P.(…) R.(…)

Voorna(a)m(en): J.(…) C.(…)

Nationaliteit: Venezuela

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet langer samenwonen.

Betrokkene en de referentiepersoon hebben een wettelijke samenwoning afgesloten op 18.01.2010, maar betrokkene woont sedert 03.02.2014 op een ander adres dan de referentiepersoon. Alle bewijzen betreffende de relatie van betrokkene met de referentiepersoon die ter staving van het duurzaam karakter van de relatie werden voorgelegd dateren uit 2009. Verder legt betrokkene, ter staving van voldoende huisvesting een huurcontract op eigen naam voor, alsook enkel zijn eigen bestaansmiddelen ter staving van de bestaansmiddelenvereiste zoals opgenomen in art. 40ter. Geen van de voorgelegde documenten laat toe te kunnen vaststellen dat betrokkene nog steeds een relatie zou hebben met de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde stavingsstukken en het feit dat betrokkene en de referentiepersoon niet meer effectief samenwonend zijn, kan redelijkerwijze worden besloten dat betrokkene geen liefdesrelatie meer met elkaar onderhouden. Het feit dat de wettelijke samenwoning (nog) niet effectief werd beëindigd, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Dit voegt geen voorwaarde toe aan art. 40bis, §2, 2° gezien uit dit wetsartikel expliciet blijkt dat de geregistreerde wettelijke samenwoning op zich niet volstaat, er dient ook te kunnen worden vastgesteld dat de (vermeende) partners een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden.

Betrokkene kan bij gebrek aan een effectieve relatie met de referentiepersoon geen toepassing genieten van art. 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: er wordt betwist dat betrokkene daadwerkelijk een gezin vormt met de referentiepersoon, vandaar dat er hier geen sprake van de schending van dit gezinsleven kan zijn.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Per schrijven van 27 februari 2017 maakt verzoeker een bijkomend stuk over, namelijk een verklaring op eer op datum van 6 februari 2017, gedaan door de heer J. P.

2.2. Ter terechtzitting vraagt de raadsman van verwerende partij om het in punt 2.1. vermelde stuk uit de debatten te weren.

2.3. De Raad stelt vast dat hij in het huidig geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Het hierboven vermelde stuk dateert van na de bestreden beslissing, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris hier onmogelijk rekening mee kon houden en het stuk dus niet bij de beoordeling kan worden betrokken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, "(...) de rechten van verdediging (...)", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Tevens haalt verzoeker artikel 40bis van de vreemdelingenwet aan. Verzoeker stelt in zijn middel als volgt:

"Enige middel

(...)

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

In de bestreden beslissing wordt gesteld "uit het geheel van de voorgelegde stavingsstukken en het feit dat betrokkene en referentiepersoon niet meer effectief samenwonend zijn, kan redelijkerwijze worden besloten dat betrokkene geen liefdesrelatie meer met elkaar onderhouden."

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker en referentiepersoon een wettelijke samenwoning hebben afgesloten op 18.01.2010 maar dat verzoeker sedert 03.02.2014 op een ander adres verblijft dan de referentiepersoon.

Om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen afleggen, moet men, zoals omschreven in artikel 1475-1479 BW, voldaan aan de volgende voorwaarden: niet verbonden zijn door een huwelijk of een andere wettelijke samenwoning, bekwaam zijn om contracten aan te gaan en een gemeenschappelijke woonplaats hebben.

Verzoeker en zijn partner voldoen bijgevolg wel degelijk aan de voorwaarden betreffende een wettelijke samenwoning. Ze hebben een gemeenschappelijke woonplaats maar omwille van de bipolaire stoornis van mevrouw J.(...) N.(...) is het voor haar noodzakelijk om over een bijkomende verblijfplaats te beschikken in geval dat haar ziekte de bovenhand neemt. Deze aandoening brengt een grote druk op de relatie met zich mee. Ze heeft o.a. last van plotse en onvoorspelbare stemmingswisselingen, dit is geestelijk en lichamelijk erg uitputtend wat maakt dat mevrouw af en toe nood heeft om zich af te zonderen van alles en iedereen.

Zelfs indien er een tijdelijke verwijdering van de gemeenschappelijke woonplaats plaats vindt, is er nog sprake van een wettelijke samenwoning. Mevrouw J.(...) N.(...) bevindt zich omwille van bovenvermelde aandoening in een uitzonderlijke positie die een tijdelijke afzondering rechtvaardigt.

Het feit dat er niet op constante basis wordt samen geleefd wilt uiteraard ook niet zeggen dat er geen sprake is van een duurzame levensgemeenschap. Verzoeker en betrokkene zijn elkaars steun en toeverlaat, desalniettemin is dit voor het koppel de beste manier om om te gaan met de ziekte van mevrouw J.(...) N.(...).

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een attest toe van 18 oktober 2016 van de hand van dokter L. R., waarin deze verklaart dat de Belgische referentiepersoon lijdt aan een bipolaire stoornis en borderline en definitief werkonbekwaam is (Verzoekschrift, bijlage 2).

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht en "(...) de rechten van verdediging (...)". Onder 'middel' dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "(...) de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)". (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze bovenstaande beginselen geschonden zouden worden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt, naast artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

(…)”

3.6. Verzoeker diende op 19 juli 2016 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner, mevrouw J. N. A. F. (zie punt 1.13.).

3.7. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon weliswaar op 18 januari 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd, maar dat verzoeker sinds 3 februari 2014 op een ander adres woont. Op basis van het feit dat de documenten ter staving van het duurzaam karakter van de relatie van 2009 dateren en verzoeker een huurcontract op zijn naam en eigen bestaansmiddelen voorlegt, laten de documenten niet toe vast te stellen dat de partners nog een effectieve relatie onderhouden, zodat verzoeker geen toepassing kan genieten van artikel 40bis, §2, 2°, van de vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker brengt hiertegen in dat zij wel degelijk voldoen aan de wettelijke voorwaarden om een wettelijke samenwoning te kunnen afsluiten en dat zij over een gemeenschappelijke woonplaats beschikken. Volgens verzoeker dient zijn partner af en toe over een andere verblijfplaats te beschikken wegens het feit dat zij lijdt aan “(...) *plotse en onvoorspelbare stemmingswisselingen* (...)”, waarbij hij verwijst naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde attest van 18 oktober 2016, hetgeen een grote druk op hun relatie zet. Zelfs met deze “(...) *tijdelijke verwijdering van de gemeenschappelijke woonplaats* (...)” meent verzoeker dat er nog altijd sprake is van een wettelijke samenwoning. De uitzonderlijke positie van mevrouw J. N. A. F. rechtvaardigt de tijdelijke afzondering. Volgens verzoeker wil het feit dat zij af en toe apart wonen ook niet zeggen dat er geen sprake is van een duurzame levensgemeenschap, waarbij hij stelt dat zij “(...) *elkaars steun en toeverlaat* (...)” zijn.

3.9. In het administratief dossier bevindt zich een “*Verlag van samenwoning of gezamenlijke vestiging*” van 24 augustus 2015, opgemaakt door de politie van Tongeren, waarin verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn relatie is beëindigd en dat zij daarom sedert november 2013 niet meer onder hetzelfde dak wonen. Deze informatie lijkt in te gaan tegen de beweringen van verzoeker in zijn middel dat het slechts om een tijdelijke verwijdering van de gemeenschappelijke woonplaats zou gaan omwille van de stemmingswisselingen van de Belgische referentiepersoon.

3.10. De Raad merkt vooreerst op dat in de beslissing het bestaan van de verklaring van wettelijke samenwoning nergens wordt betwist, noch dat verzoeker aan de voorwaarden zou voldoen om dergelijke verbintenis aan te gaan. In de beslissing wordt enkel vastgesteld dat verzoeker geen relatie meer heeft met zijn Belgische partner waarmee hij destijds de verklaring van wettelijke samenwoning aflegde. Daargelaten de vraag of het bewijs van een duurzame en stabiele partnerrelatie kan slaan op de periode na het indienen van de aanvraag, zoals in de beslissing wordt gesuggereerd, komt het geenszins onzorgvuldig over om, ondanks het bestaan van de verklaring van wettelijke samenwoning, op grond van een aantal concrete vaststellingen te besluiten dat verzoeker, bij gebrek aan een effectieve relatie met de referentiepersoon, geen toepassing kan genieten van artikel 40bis, §2, 2°, van de vreemdelingenwet.

3.11. De Raad stelt vervolgens vast dat in het administratief geen gegevens kunnen worden aangetroffen die de stelling van verzoeker zouden ondersteunen dat beide partners nog steeds “*elkaars steun en toeverlaat*” zouden zijn, noch dat het feit dat zij over onderscheiden verblijfplaatsen beschikken slechts van tijdelijke aard zou zijn. Het attest betreffende de Belgische referentiepersoon van 18 oktober 2016 (Verzoekschrift, bijlage 2) werd blijkbaar op 19 oktober 2016 aan de gemachtigde van de staatssecretaris overgemaakt. Dit valt net buiten de in de bijlage 19*ter* vermelde termijn van “(...) *drie maanden, dus ten laatste op 18.10.2016 (...)*”, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan worden verweten met dit attest bij zijn beoordeling geen rekening te hebben gehouden. Bovendien kan verzoeker met dit attest, waarin wordt bevestigd dat de Belgische referentiepersoon lijdt aan een bipolaire borderline persoonlijkheidsstoornis en definitief werkonbekwaam is, onmogelijk aantonen dat verzoeker zijn Belgische partner ‘begeleid’ of ‘vervoegt’ in de zin van artikel 40*bis*, §2, 2°, van de vreemdelingenwet, noch dat er sprake zou zijn van een effectieve relatie. Het feit dat de relatiebreuk kan worden toegeschreven aan de persoonlijkheidsstoornis van de referentiepersoon, betekent niet dat de beslissing onwettig zou zijn.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40*bis* en of artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN